לפי שמין נפשו של מדם קניינו מלמ קנין הקב"ה

שנחמר הנפשות לי הנה (יחוקחל י"ח) הילכך

לא הועיל סודהתו בדבר שאינו שלו ומלקום

פלנו דמיקה הוא אבל ממונו כוא שלו ומש"ה

ממריכן הודחת בעל דין כמחם עדים דמי

וכי היכי דמין מדם רשמי להרוג מת שלמו כן

חין מדם רשחי להודות על פלמו שעשה עבירה

שחייב עליה מיחה לפי שחין נפשו קניינו. ועם

כל זה אני מודה שהיא גזירת מלכו של שולם ומין להרהר :

בר"ם א כל לה חעשה שים כה כרת וכו".

ממה שמנה בכלל הייבי מיתה בידי שמים

מתוכר כפורים ששימש וזה ודחי פ"ם הופ שהרי כתב בהדים פ"ד מהל" ביפת מקדש מתוסר כסורים שעבד פע"פ שעבודתו פשלה

כל הסרק הזה מכוחר חון

כסף משנה

דהם מחשב ליה הפי קוסם בעיניו שהום ראוי ויש בו כח לקלל בו . יכהו קוסם מקלל כחב בהלכות ש"ז לפיכך השמים מלח בקוסם . פבל הנכון שהוא הסר מן השפר ב אם חבירו ואומר יכהו הקוסם הזה לו ולקוט ולמקנו דהיינו כלפי משלה שהוא קונה אם כעולם ומקנה לבריותיו את סובו עכ"ל: בזירת הכתוב היא וט': בכל דוכחת חין אדם משים עלמו רשע והטעם שכחב רביע לם שייך גבי מלקות

ברים א כל לח העשם שים בו כרת וכו'. כולן נמא, במשנה וחלו כן כלופין (דף ולפיכך כתב וכללו של דבר בזירם המלך כים וחין חנו יודעים העעם וחפשר להח קלה נעם

י"ב) והלתם מייתי לה כמם מקרא עונש ואזהרה : בגזירין. גזירת הכתוב היא שאין ממיתין בית דין ולא

ב כל מחוייבי מיחס בידי שמים וכו'. ככי מלקין את האדם בהודאת פיו אלא על פי שנים עדים. נמנו בברייתה בכוף הנשרפין (דף פ"ב) וזה שהרג יהושע עכן ודוד לגר עמלקי בהודאת פיהם ומייתי לה מקרחי דמו במיתה. ועל מה שתנה רבינו בכלל מהויבי מיתה בידי שמים שלוקין הוראת שעה היתה או דין מלכות היה. אכל הסנהדרין שליו מחוסר כפורים ששימש יש לחמום שבפ"ד אין מסיתין ולא סלקין הסודה בעבירה שמא נטרפה

דעתו בדבר זה. שמא מן העמלין מרי נפש הוא המחכים למות שתוקעין החרבות בבמנם ומשליכין עצמן מעל הגנות שמא כך זה יבא ויאמר דבר שלא עשה כדי שיהרג וכללו של דבר גזירת פלך היא:

פרק תשעה עשר

א כל לא תעשה שיש בו כרת ואין בו מיתת בית דין שלוקין עליהן אחד ועשרים ואלו הן. א) הבא על אהותו. ב) הבא על אחות אביו. נ) הבא על אחות אמו.

ד) הבא על אחות אשתו. ה) הבא על אשת אחיו. ו) הבא על אשת אחי אביו. ז) הבא על הנדה. ח) האוכל חלב. ם) האוכל דם. י) האוכל חמץ בפסח. יא) האוכל ביום הכפורים. יב) העושה מלאכה ביום הכפורים. יג) האוכל הנותר. יו) האוכל בשר קודש. מו) הממא שנכנס לעזרה. יו) השוחט קדשים בחוץ. יח) המעלה קדשים יד) האוכל פיגול. מו) הממא שאכל בשר קודש. מו) הממא שנכנס לעזרה. יו) השוחט קדשים בחוץ. יח) המעלה קדשים בחוץ. ים) המפשם את השמן. כ) הסך בשמן המשחה. כא) המפשם את הקשרת:

ב כל מחוייבין מיתה בידי שמים שהן בלא תעשה ויש בהן מעשה שלוקין עליהן שמונה עשר, ואלו הן. א) זר שאכל תרומה גדולה בין מהורה בין ממאה. ב) זר שאכל תרומת מעשר. ג) זר שאכל בכורים אחר שנכנסו לירושלים.

לחם משנה

דאמר הסוא לחרומה כו' וכן במחלוקם דקאמר לפני זריקה אינו לוקה אנ"ג דאמרו בנמ' דר"י לפעמיה דאמר דאחים מומאתו מומאחו זה לפי מאי דס"ד דלא ידענו חנים כווסיה כדפרישית אבל לפי האמת נאמר דמעתם דר"י הוא דכיון דמאי דמוקמינן קרם באכילה לא ידענו זה אלא מדאימקש קדש למקדש א"כ משמע דהאוהרה היא כדבר שים בו כרת פ"כ ודהי דלה פיירי כרה פלה בחכילה שיש בה כרת ובהם קחמר חזהרם וחכילה שיש בה כרח לח הני חלח לחהר זריקה וכדפירש"י ז"ל דמפקינן במנחות פ"ב (דף כ"ה:) יכול יהיו חייבין וכו' ח"כ ודמי דהמזהרה מינה מלח בדבר שיש בו כרת באכילה שהוא (אחר) זריקה והוא פעם נכון ובזה יחיישב כברת ר"י בשתי המהלוקות ויסכים פם הברייחה ולם חסוי חיובחה ולכך פסק רבינו בהנהו כווחיה חבל במחלוקת שסוחרה

הברייתה בפירוש דבריו פסק כריש לקיש:

ב זר שמכל חרומה גדולה וכו'. בפרק אלו הנשרפין אמר שם בנמ' מנין לכהן פמא בסכל תרומה סמהם שהינו במיתם שנשמר ומתו בו כי יחללוהו פרם לזו שמחוללת ועומדת ולסקה רבינו פרק שביעי מסלטת תרומות שכתב שם וז"ל ועמח שאכל תרומה עמלה אע"ם שהוא בלאו אינו לוקה שהרי אינו קדש ע"כ וא"כ יש לתמוח בדברי רבינו כיון דכום לה ידעינן מיתה אלה משום דכתיב ומתו בו כי יתלוהו גבי כהן ומדסמיך ליה וכל צר לה יחכל קדם ילפים ביה מיחה במבוחר שם בנת' בתה שהקשו שם לרב וכן כתב רבינו פרק שפי מהלכות תרומות זר שמכל תרומה בזדון בין שהיה סמח בין שהיה כהור וכו' שנחמר ומחו בו כי יחללוהו חם כן קשם כיון דבכהן שלמו דעיקר קרא כהיב ביה היכא שאכל תרומה טמאה אינו לוקה משום דהינה קדם מאין יצא לו זר שמכל תרומה סמהה שהייב מיחה כיון דלא ילפיק אלא מכהן ובכהן ליכם מיתה ולפילו מלקות שחינה קדם דיו לכל מן הדין להיות כנדון. ולפשר לומר בדוחק דסברת רבינו הכי שמרינן מחוללת ועומדת כים לבכי כהן דכיון דהום מותר בחרומה מע"ב דהוא כמא כיון דהים פמאה אוקי פומאה כהדי פומאה ואינה קדם דהוא מומר בה כשהיא סהורה אכל בזר שלעולם אסור בתרומה אפילו היא סהורה א"כ כשהיא פמלה והוא פמא הים קדש לנכים אע"ב דהים טמלה כיון דאי לאו האי הים קדש גביה מכל אין זה מספיק דמ"מ לא היה לו לרביע להוליא דין לענום מיתה מסברא כזו כיון דחין לו רחיה ברורה ונכי כהן עלמו מלינו דפטור וחפילו בטמח שחכל בשר קדש שמלינו שההמירו החם משום טומהם הגוף כדכתב בפרק י"ה מהלכות פכולי המוקדשין שכתב שם רבינו שחייב כרת וכמבוחר בגמ' בזבחים פרק השוחם והמעלה מ"מ כיכח דהוח שהור והקדם שמח שינו חייב כרח והכח שנם בכל חופן אפילו פחום פהור והים טמחה וגם מ"ש בהלכות תרומות שכהן פמח שחכל תרומה פמחה חינו לוקה פין זה במשמע דברי הגמ' דשם לא אמרו אלא אינו במיתה משום דנאמר גבי מיתה חלול חבל חלקוח מיהה חיכם:

זך שמכל חרומת מעשר וכו'. כל הני חרבע בכוח דזר שהכל הרומה או מכל הרומת מעשר או בכורים או הלם נסקא ליה לרבינו מכל זר לא יאכל קדש דאיירי בתרומם וכל הני חרומה היקרו כמ"ם רבינו בהלכוח חרומות פרק עשירי וכמ"ם זה רבינו בפירוש בחצוח לה מעבה סימן קל"ג וסימן קל"ע ע"ש והע"ג דכל להו שבכללות חין לוקין שליו וכדכתב רבינו בשרש תשישי ולי נרמה דזה דומה למחד ממלו שהבים שם רבינו ז"ל י"ל דלם הוי למו בבכללום דכולהו שיקרו תרומה בדהמרינן וחדם מילחם הים

וי"ל דרב יוסף דחמר הסם הכי סבר דמלקיות מחזיקות וכמו שכתבו שם התוכפות ולהכי קאמר בפסקיו כרבי דסהמה דמהניהין ההי כווהיה כמפורש שם לכל חי סביכה לן דעבירות מחזיקות סחם מחניחין אחי כרשב"ג דחלחל בעיק ולם כרכי דאי כרכי דבחרי סגי בשנים להם לכונכו וח"כ כיון דסונים דכרק הנשרפין מוכחת דעבירות מחזיקות דהרי הכיסו עם בברייתה דהתרו בו ושחק התרו בו והרכין דודהי עם נכסה דעבירות מחזיקות לכך פסק רבינו כרשב"ג דהשתם חתי מחניחין כוותיה לפי הסוגים שבפרק הנשרפין: פר"ב א כל לח חעשה שים בו כרח וכו' הכם של החוחו וכו'. חייבי כריחות

הממורים כמן מכרים בריש פרק אלו כן כלוקין. ומ"ש הפתח שמכל בשל קדם שם המרו בנמרת דשונש כתיב בהדים ובחוהרה פליני ד' יותנן וריש לקיש דר"ל שמר אזהרתיה מככל קדם לם תגע ור' יותכן אמר בחים טותאתו טומאסו ובהלכות פסולי המוקדפין פ' י"ח פסק רביט כרים לקים שכחב שם והיכן הוהיר של עון זה ביולדת שהרי נהמר בכל קדש לא תבע וכו' והבעם שבנת' אמרו שם חכיא כווחים דר"ל סבל יש הימס בדברי רבינו דחיך ססק כרבי יוחנן בשני מחלוקוח האחרים שהם ממח שחכל כשר קדש לפני זריקת דמים דר' יוחנן אמר אינו לוקה וסבק שם באוחו הסרק כמותו וחינו לוקה שכתב שם והמפחת לת הקדבים חינו לוקה וכן טחת שננע בקדם שר"י למר אינו לוקה פסק גם שם באומו הפרק כמותו שכתב והמפתח זכו' שכתב ושינו לוקה שלא האוכל שהר זריקת דמים וכן לקתן בפרק זה כתב ג"ב זר שאכל בשר קדםי קדםים אחר מתן דמים משמע הא קודם אינו לוקה כר' יוחק ובנמ' פרק אנו סן סלוקין (דף י"ד:) וכן בזבחים פרק כל הפסולין (דף ל"ד) מוכח דהם בהם חלים דרים לקיש שסובר דהמזהרה מבכל קדש לא הגע סובר דלוקה משום דקרא איירי בכל קדשים ומדחפקים בלפון נניעה חותרה לנניעה דקדשים ומדחיתקש למקדש הוי שותרה לחכילה ומש"ה לקי משום בכל קדש לח חגע חבל לר' יוחק דלם מסיק לחוהרה מהכח אלא מוקי ליה לתרומה לא לקי משום דקרא דבכל קדש לא איירי בשאר קדשים וכן המחלוקת המחר מבואר שם דתלוי בזה שחמרו דר' יוחק אזיל לפעמיה דסבר דאוהרה בחרוחה אחי מכומלחו כומלחו ומש"ה סבר דלפר זריקת דמים אינו לוקה אבל ר"ל דסובר דחתי מבכל קדם לח תגע לקי וחם כן קבה דרבינו שוסק כרים לקים משום דמנים כוומים היה לו לפסוק במחלוקות אחרות גם כן כמוחו דהם בהם חלים כדפירפתי. וי"ל דרבינו סבר דכיון דקי"ל ר"י וריש לקיש הוכה כר"י כל היכה דפנו יכולין לקיים כללין מקייפינן ודוקה במחלוקת החחד דבכל קדש לה חגע דהוה חזהרה לקדבים דמצינו כברייחה מסייעת לריש לקיש בפירוש פסקינן כווסים הבל בשחי מחלוקות החרות לא ססקים מפום דחין הברייתה מסייעת לדבריו בסירום דים ליישב לדעת כ"י ולומר דאש"ג דקרא דלא תגפי איירי בקדשים ת"מ לא לקי היכא דגעע בקדש דכיון דעיקר קרא אחי לאזמרה באוכל קדשים ולא מפקינן איסור הנגיעה אלא מדאפקיה בלשון נגיעה מסתיים דחמרינן דעפה זה פיסור למו בלבד הבל לה נחמר שבעבור כך ילקה כיון שפיקר הלמו למכילה מחת ומע"ב דבנת' מתרו דטעתם דר"י משום דבכל קדש לחרומה אחת וש"כ משמע דהם בהת חלים י"ל דחלו הן דברי הגמ' דקודם שידענו חנים כווחים היה מפרש הנמ' דברי ר"י כן פבל אחר שידענו הברייתא כל היכם שאנו יכולים לקיים דברי כ"י פקיימיטן כי סיכי דברייתה לה ליהוי היובהיה ויהקיים כלל שבידינו ריש לקיש ור"י הלכה כר"י וח"ב לפי החמת דקחמר גמ' תניח כוותיה לח קחי כעמח דלעיל

גזרת הכתוב הוא כו' עד בוף הזרק. כתכום פרק אלו כן הלוקון: משם כד' לא תעשה שבתורה כו'. רוב אלו הלאוין מפורשין בפרטן במכוח פרק אלו כן הלוקין

ובמסכת ברכות פרק קמא ומכל מקום קבלם כעמיר גורנם בכאן אבל כל אחד מפורש במקשו